

„Odpusti, Janez, vse, kar sem ti kdaj hudega in žalega storil,“ ga je zaprosil Tine.

„O tem ni več govora, Tine. Le pozabi vse, jaz sem pozabil in odpustil,“ je odgovoril Janez mirno. „Pa piši kaj iz onega sveta, mislim iz Amerike, kako se boš počutil.“

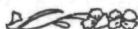
In poravnano je bilo.

* * *

Ko se je peljal Oglarjev Tine v Ameriko, je med vožnjo na morju hudo obolel. Poslali so ga nazaj v domovino. Tam je okrevail. Toda huda bolezen mu je zapustila sledove. Še sedaj ni sposoben za delo, in pravijo, da tudi nikoli več ne bo. Kot mračna senca se vlači po vasi, misli na pretekla leta in se pogovarja z ljudmi o letini, o vojski in o davkih, ki se vsako leto večajo. Posebno mu ustreže, če ga kdo potolaži, naj počaka, da bo kmalu popolnoma okrevail. Sicer Tine tem govoricam ne verjame mnogo, pa vendar si želi tega in zato je take govorice vesel.

Polžev Janez je prišel pred par leti od vojakov. Priden je še vedno in pošten tudi. Ljudje ga visoko čislajo in pravijo, če bi bili vsi taki, kot je Polžev Janez, bi ne bilo zla na svetu. Sedaj si izbira nevesto. Vse kaže, da se bo kmalu poročil in zagospodaril na Polževini.

Vukovoj.

NAJDRAŽJI ŠOPEK.

Najdražji šopek cvetov nežnih
darujem Tebi. Jezus, v dar,
spleten iz lilij belosnežnih,
čistejših, kot je solčni žar.

Na té ozri se, Jezus, milo
in blagoslov jim sveti daj
ter svoje milosti obilo,
da srečni bodo vekomaj!

Ah, cveti ti — so ljubčki Tvoji:
otroci čistega srcá,
ki še neznani so jim boji,
neznane še strasti svetá.

Saj Tebi je prav dobro znano,
kako težak jih čaka boj,
kako zvenel ta cvet bo rano,
če blagoslov odtegneš Svoj

Br. Cvetkovič.

